

BAJAI HIRLAP

Politikai lap.

Megjelen minden csütörtök és vasárnap reggel.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Kollár A. könyvkereskedése.
hol az előfizetések és hirdetések felvételnek.

Tizenharmadik évfolyam.

Előfizetési árak:
Egész évre 10 kor., félévre 5 kor., negyedévre
2 kor. 50 fill. — Egyes szám ára 10 fillér.
Hirdetések jutányosan számítottak.

A holnapi évforduló.

Holnap, augusztus hó 26-án lesz egy éve, hogy a baja—bátaszéki híd átadták a forgalomnak. Oly dátum volt ez, melyől nemcsak Baja városa remélte forgalmának, kulturális és közgazdasági életének a régihez hasonló fölvirágozását, de amelyet Dunán innen-Dunán túl egyaránt régóta vártak és ismételten sürgették azok a vidékek melyeknek kereskedelmét, iparát és közgazdaságát ez a híd volt hivatva közelebb hozni egymáshoz.

Akkor is hangoztattuk, a nevezetes évfordulón most is újra fájó szívvel konstatáljuk, hogy a baja—bátaszéki híd megnyitása számunkra egy egész sor keserű csalódásnak első láncszeme volt.

Nagy csalódás volt mindjárt magának a hídnek megnyitása. Mintha lopták volna a hidat, úgy nyitották meg, titokban, egy »mütanrendőri bejárás« keretében, melynek vezetői a Szabadkáról már elindult 5406 sz. vonat vezetőjének táviratoztak, hogy átmehet a hidon. A vonatvezető a csikierai állomáson értesült arról, hogy ezentul Bátaszékig fog menni.

Ez volt a hidavatás. A közönség soraiból csak a néhány ember verődött össze a pályaudvaron, akinek történetesen elárulta a nagy újságot valamelyik vasutas ismerőse. A helyi sajtó, mely pártkülömbőség nélkül kezdettől fogva oly buzgón szolgálta a híd ügyét, még meghívót sem kapott. A fővárosi lapok is csak néhány nap mulva értesíthették olvasóikat ezen országos érdekű eseményről.

Ne mondja senki, hogy a mi bankettes hazánkban ugyanis kellenél több az ünnep s hogy éppen ennek mámorába ful minálunk sok idő, pénz és energia, melyet másutt gyümölcsözőbben lehetne kamatoztatni. Szép ez az amerikai ízű puritánság, de kevés az értelme és nincs is sok köszönet benne. Ennek a hídnek, a mi hídunknak felavatását csak szabad lett volna ünnepnek tekintenünk! Avagy évtizedek és milliók vágyainak teljesedése és egy gigászi munkának sikeres befejezése sem érdemlené meg, hogy a hétköznapi hangulatot ünnepi kedv váltsa fel? Szégyenünk e híd, hogy

nem merték előzetesen meghirdetni annak megnyitását? Előbb huzták-balasztották, pedig már készen volt; aztán meg csak úgy suba alatt, titokban, pár sornyi távirattal adták át a forgalomnak.

A volt kormány kereskedelemügyi minisztere egyetlen alkamat sem mulasztott el, ahol atyja nagy nevének áldoztak; s ahol szerte e hazában Kossuthnak csak egy kis mellszobrot állítottak, nem sajnálta a fáradságot, elment, ünnepezt, ünnepeletett, szónokolt és bankettezett. Jól tette, a multak kultusza szép és szükséges dolog. De a jövőbe is lehetne nézni, az eszményi élet emlékműveitől a reális élet monumentális alkotásai felé is meg kellene találnia az utat annak a miniszternek, kinek éppen ez a rezzortja . . .

Nem jöttek el. Látogatásukkal nem tisztelték meg bennünket. Ez volt az első csalódás. Ne higgyük, hogy e csalódásnak pusztán érzelmi momentumai voltak; volt annak reális magja is. Ha méltó ünnep keretében avatják föl a hidat, ha annak rendje-módja szerint meghirdetik: az egész országnak figyelmé felénk fordul vala, amiből bizonyára nem csekély hasznunk lett volna.

A második csalódás még most is tart. Ez az u. n. virtuális távolság, mely szépen hangzó clevezés alatt rejőzik az a ránk nézve szüntelen érezhető nagy kár, hogy legközelebbi szomszédjainkkal nem vagyunk szomszédos forgalomban. Sok szó esett már erről a most is fennforgó bajról. Az una'omig hallottuk a koalíció idején a bajnak állítólagos magyarázatát is, hogy a hídnek magának kell ekképpen törlesztenie a saját költségeit. Csak annyit jegyzünk meg erre: A pozsony—ligetfalusi dunai hídnek, a szolnok—szajoli és a szegedi két tiszai vasuti hídnek miért nincsen virtuális távolsága? Ha ott lehetséges a reális, tehát csekély távolság, miért kell nekünk a magas díjtételeknek minden kárát szenvednünk?

A harmadik csalódás a mondhatatlanul rossz menetrend, mely a forgalomnak minden áldását Bajáról Bátaszékra tereli át. Nem elég, hogy budapesti közvetlen kocsinkat Szabadka felé elvesztettük: kaptunk esőt, de nincs köszönet benne; kaptunk egyet Bátaszék felé, amerre 52 km-rel hosszabb és meg-

felelően drágább is az utazás. Ezenfelül nevezetesen Szekszárd felé oly kegyetlen rossz az összeköttetésünk, hogy ezen összesen 39 kmnyire eső, mindjobban fejlődő megyei székhelyre, mely közelebb esik hozzánk pl. a bácsalmási szőlőknél, egy nap alatt oda-vissza jóformán nem is mehetünk! Hiszen reggel 7 óra 17 perctől esti 7 óra 8 percig, tehát álló 12 órából Szekszárdon alig tölthetünk három órát, míg a bátaszéki állomáson menet és jövet összesen 4 órát és 5 percet kell vesztegelnünk! Ime az új összeköttetésnek egyik áldása!

A negyedik csalódás az elsőrangúsítás, mely a menetrenddel kapcsolatban van. Ha ennek ügye a régivel méltányosabb kezekbe nem kerül, ettől sem várhatnak semmi jót. Ugyanis az elsőrangúsító munkálatok befejeztével a személyvonat Szabadkától Bajáig a mostani 3 óra helyett a régi 2 órai idő alatt teszi meg az utat, nyer tehát egy órát; vajjon hol fogja azt tölteni? Mi hasznunk nekünk abból, hogy hamarabb érünk Szabadkára, ha a bátaszéki tartózkodás, ez a valóságos vesztegár, egy újabb órával megnövekszik?

Egyáltalán semmi értelme sem volt annak, hogy a menetrend úgy állíttassék össze, hogy a várakozási idő mind Bátaszéknek jusson. Ha ezt az időt a vonat Baján töltené, sok-sok haszna volna abból a városnak. Hogy csak egy-két előnyre mutassak rá: két órai idő alatt pl. hány utazó járhatna el a maga dolgában, hányan ismerkednének meg, csupán időtöltésből is, városunkkal, hányan étkeznének itten stb.

Ne mondja senki, hogy Bátaszék vasuti gőcpont, oda kell tehát terelni a forgalmat. Bajának ugyanannyi a vasutja, mint Bátaszéknek jelenleg; ott a pécsi vasút épül, itt majd a dunapataj—kis-kőrösi; de egyébként is minden bátaszéki vonathoz Bajáról összeköttetést lehet létesíteni, ez tehát nem ok és nem magyarázat arra, hogy miért vesztegel ott a vonat óraszám, miért épült ott egy palotaszerű állomás, míg minálunk, az új kuglizót leszámítva, egyetlen kapavágás sem történt.

Szomorú csalódásoknak évfordulója tehát a holnapi dátum. S e csalódások kétszeresen fájhatnak nekünk bajaiaknak. Elsőben is azért, mert városunk ak-

kori főispánja éppen a kereskedelmi és közlekedésügyi miniszternek rokona lévén, állásánál és rokoni összeköttetésénél fogva is kötele lett volna minden lehető — pedig de sok volt még lehető akkor, ami manapság már nem az — megtenni annak a városnak érdekében, melynek főispáni állásába, valljuk be, tán mégis leginkább rokoni összeköttetésénél fogva jutott. Nem azt hibáztatjuk, hogy ez uton lett főispánná, hanem azt, hogy ölbetett kezekkel nézte, mint ragadják el tőlünk darabonként mindazokat a javakat, melyeket joggal várhatunk az új hídól és összeköttetéstől.

Fájhat a csalódás másodsorban azért, mert abból, amit a letűnt regime mulasztott és vesztett, mostanság már csak keveset lehet visszaszerezni. Elment visszajöhetlenül sok minden, aminek itt kellene lennie; elmenni engedték azok, kik a minden Demosthenesnél szebben beszélő *lettnek* nyelvét sajnos nem értették és az új hídól a pörbölly társas kirándulásoknál több és nagyobb hasznot sem nem vártak, sem el nem érték.

Még nincs azonban minden elveszve. A szomszédok forgalomnak s a jobb menetrendek kérdése nincs még végleg eljövte, de nem is hagyjuk elsekélyesedni. És reméljük is, hogy egy újabb évfordulón nagyobb eredményekről fogunk beszámolhatni, melyeket a nemzeti munka férfainak fogunk köszönni. Addig pedig küzdeni fogunk szavunk sulyával és tollunk erejével, hogy az új híd ne maradjon meddő harcoknak, meg nem valósult várakozásoknak és füstbe ment reményeknek kadiumi igája.

A mi 40 éves képezdénk.

— Jubiláló bajai tanintézet. —

Bajának is hirt és jó nevet, önmagának pedig becslést és dicsőséget szerezve érte meg és töltötte be a bajai m. kir. állami tanítóképző intézet fennállásának és áldásos működésének 40-ik esztendőjét a f. évi június hóban bezáródó tanévvel.

És mi szinte a megilletődés érzetével veszünk kezünkbe és lapozzuk át ennek a hatalmas intézetnek 1909/10., épen 40-ik iskolai évi munkásságáról szóló Értesítőjét, amely most jelent meg.

Nyegen esztendő, miként az újkor eseményei igazolják, sokszor egy nemzet életében is jelentékeny idő. Egy tanintézetben; korszak.

Négy évtized bármily társadalmi intézmény fennállásánál imponáló mérték. Egy néptanítók kiképzésére hivatott tanintézetnél a nemzet kultúrtörténetével egybeforró időtartam; egy darab közneveléstörténet.

De ki tudná csak megközelítőleg is kimérni és kellőképp értékelni annak az *cserét* megközelítő magyar tanító népművelő munkájának horderejét és határait, aki a helybeli tanítóképzőből indult ki a lefolyt 40 év alatt nemzetehódító útjára!

A bajai tanítóképzőt *Edvös József* báró rendelete 1870-ben állították fel. *Csűrjusz Ferenc* igazgató nyitotta meg azt ezen év szeptember 17-én. Később *Samu József*, majd *Bartsch Samu* dr. voltak igazgatói az intézetnek.

Scherer Sándor a jelenlegi igazgató, akinek 32 évet tevő tanári működése teljes egészében a bajai képzőre esik, 1895. óta vezeti az intézetet. Az ő igazgatása alatt fejlődött naggyá és vált híressé a bajai tanító képezd-
-

1881-ben szervezték négy évfolyamúvá az addig három osztályú intézetet. Az 1900-as évek elején párhuzamosítva lettek benne az összes osztályok, hogy a nagyszámú jelentkező mind felvehető legyen ilyen népes — nyolc osztályú — képezdésre nincs több az ország. nak.

1902-ben épült a tanintézettel kapcsolatos, 120 növendék befogadására alkalmas internátus.

A mult tanévben 26 tanár (hitoktató és nevelő) végezte a felvett 196 növendék erkölcsi-, szellemi, és testi kiképzését. A növendékek közül 24 volt bajai, 59 bács megyei illetőségű, a többi az ország 31 vármegyéjéből, 3 Romániából 1 Szerbiából és 1 Ausztriából való. Iparos és kereskedő gyermeke 76 volt közöttük.

Az intézetben már eddig is szép sikerrel és a megfelelő alkalmakkor a nagyközönség közetszésére működött ifjusági Önképzőkör továbbá az ifj. Ének és Zenekar, most egy humanitárius intézménnyel szaporodott. A lefolyt tanév végén létesült u. i. az intézetben az *Ifjusági Segítő Egyesület* 5000 K. alapítványi tőkével. E nemes csúly egylet a szegénysorsu jótanulókat van hivatva anyagi támogatásban részesíteni.

Az 1909/10. tanévben 142,830 koronát fordított az állam a bajai tanítóképzőre.

HIREK.

— **A bajai vadásztársulat Podmaniczky bárónál.** A helybeli vadásztársulat tudvalevőleg disznóknak választotta meg Podmaniczky Endre báró országgyűlési képviselőt. A disznóknak oklevelet vasárnap küldöttségileg adták át képviselőknél, ki bensőséges vendéglátással fogadta a deputációt kelebiai kastélyában. Romátka Jenő kir. járásbíró vezetése alatt dr. Csihás Imre ügyvédjelölt és dr. Fehér Lőrinc városi aljegyzőből állott a küldöttség. Romátka Jenő lelkes hangú beszéddel üdvözölte Podmaniczky bárót és őszinte szeretetét tolmácsolta a vadásztársulat minden egyes tagjával Baja új képviselője iránt. Képviselőnk a vadásztársulat ügyeinek fölkarolását és minden bajai polgár érdekének istápolását fogadta szép szavakba foglalva válaszában. Ezután ebédre látta a képviselőt a küldöttség tagjait. Az ebéd után báró Podmaniczky Eendréné Ömélő sága is megjelent és nyájas modorával szinte magával ragadta a bajeit. A délután a kastély műkincseivel a remekbe foglalt kápolnának és tőbb ezer kötetre menő könyvtár megtekintésével töltötte a küldöttség.

— **Baján az Ehrlich 606.** Megirtuk már, hogy *Pollermann* Artur dr. (b. tisztiorvos közelebb Frankfurtba és Berlinbe megy a vér-baj gyógyító „606-os” szerumért. Mint értesítünk, *Pollermann* dr. augusztus 30-án indul frankfurti útjára *Ehrlich* tanárhoz.

— **Működik az adóketívó bizottság.** *Tury Mátás* elnökkel az élén kezdenkedte meg az időközi adóketívés munkáját az adóketívó bizottság a városházán. A bizottság naponta, délelőtt 9 órai kezdettel tartja ülését.

— **Végére jár a szini szezon.** A leghoszabb bajai színházi szezon a hét végén fejezte be *Krémer Sándor* társulata. Csütörtökön *Neubántsivirág*, pénteken *Luxemburg grófia*, szombaton pedig *Boland megye*. Ez lesz az utolsó előadás.

— **A bajai tisztviselők vérző szive.** A valentin újság írta, tehát nem igaz, hogy a bajai tisztviselőknek vérzik a szive. Ez az agyém különben úgy született meg Bfűjságunknál, hogy eszükbe jutott megint az ő érdeme szerint letűnt csillagok, az elveszett rajkmadatum és ilyenkor nem beszámítható a szegény lapírs. Rajkot, Valentín sirató tisztviselőknél vonulnak föl ilyenkor lázálmaiban, amelyeknek folyamánya, hogy tisztviselőket üldöz főispáni levelekről és vérzőszívű tisztviselőkről dadognak össze-vissza. Pedig — higgye el a lapírs — a bajai főispán és a bajai munkapárt sokkal jobb barátja a tisztviselőknél, mint a megfoglyakozott rajk-valentin tábor. És a tisztviselőknél legfőljebb olyankor vérzik a szivük, ha visszaemelkednek az Önök csúli kísérletére, melymel a 20.000 korona szerény állameséglyt akarták elvonni a tisztviselő-szajaktól. Baján minden tisztviselő szabadon gyakorolhatta alkotmányos jogát és akinek esetleg áthelyezés folytán ez meg nem adatott, köszönje meg a valentinpárt lelkiismeretlenségének, mely nem átalotta politikai újságheccelke bajszolni egy-két tisztviselőt, akiknek pedig törvény tiltja a korteskedést, még akkor is, ha ez a valentinok uszítására történik.

— **Elhunyt kislívu.** Érzékeny csapás érte *Ortutay István* volt szerkesztőnkét, jelenleg szabadkai lapírlapíró. Kis fiát, *Ortutay Miklós*-kát, egy végtelen bájos kis gyermek lelket magához szőlította a Gondviselés. A szomorú esetről a következő gyászjelentést adták ki: *Ortutay István* és neje született *Borsódy Ilona*, valamint gyermekeik *Esztike* és *Gyulus* fájdalomtól megtört szívvel tudatják, hogy forrón szeretett fiuk, illetve kis testvérük *Miklóska* három heti kínos szenvedés után ma délután kéteves korában meghalt. Temetése f. évi augusztus hó 25-én d. u. három órakor lesz a IV. kör, 620. sz. gyászházából. Szabadka, 1910. augusztus hó 23-án. Legyen neki édes a pihenés!

— **A szentistvánnapi díjlövés 'eredményei.** Szentistván napján díjlövészet volt a lökörtben és fényesen sikerült tünnpely. A díjlövés eredményei a következők: *Ünnepi fegyver-céltáblán*: 1. díjat nyerte *Gebhardt Dezső*, 2. *Somogyi Gyula*, 3. dr. *Pollermann Artur*, 4. *Somogyi Emil*, 5. *Kollár Béla*. *Mester-céltáblán*: 1. díj *Gebhardt Dezső*, 2. *Somogyi Emil*, 3. *Somogyi Gyula*, 4. *Mattanovich Károly*, 5. *Kollár Béla*. *Közp. lövésben*: 1. díj *Gebhardt Dezső*, 2. *Somogyi Gyula*, 3. *Mattanovich Károly* *Pisatoly mester céltáblán*: 1. díj dr. *Pollermann Artur*, 2. dr. *Koller Imre*, 3. *Fogt Ferenc*. *Flober fegyver-céltáblán*: 1. díj *Mattanovich Zoltán*, 2. dr. *Pollermann Artur*, 3. ifj. *Prigly Károly*. A díjtekész eredményei a következők volt: 1. díj nyerte *Patocsay Mihály*, 2. *Dervaderics Illés*, 3. dr. *Hechtl József*, 4. *Májor Károly*, 5. *Gebhardt Jenő*, 6. *Kováts László*, 7. *Kováts Andor*, 8. *Fogt Ferenc*.

— **Gyujtogatás.** Ertl József bajai földirtokos tulajdonos képező szondi szállásán eddig ismeretlen tettes 284 kereszt biztosított búzát meggyújtott és ezáltal 2000 korona kárt okozott. A széles körben megejtett nyomozás mindaddig eredményre nem vezetett.

— **Beiratások az állami elemi iskolákban.** A belvárosi, felső- és alsóvárosi állami elemi népiskoláknál az 1910—1911. iskolai évben a mindennapi iskolakötelesek beírása szeptember hó 1., 2. és 3-ik napján d. e. 8—11., d. u. 2—4-ig történik. 4-én önnepélyes istentisztelettel megnyitják az iskolai évet; 5-én megkezdik a rendes tanítást. Az iskolakerület beosztása folytán: 1. a belvárosi iskolába felvételnek: a belvárosi, rókusvárosi, kiscsávolyi, katonavárosi, szentjánosi, továbbá a Szeremelei-utca északi oldalán lakó; 2 a felsővárosi iskolába: a kisbudai, istvánmegyei, józsefvárosi és a külsőteleknek erre eső részén lakó; 3. az alsóvárosi iskolába: a szállás- és homokvárosi, továbbá a Szeremelei-utca déli oldalán és a külső teleknek ezen részén lakó iskolakötelesek. Ezen beosztás értelmében minden szülő a saját kerületében levő iskolába tartozik beírtni gyermekét.

— **Sorsolás az Ipartestületben.** A bajai Ipartestület augusztus 28-án vasárnap délután sorsolja ki az idén esedékes házrészjegyeket. A sorsolás eredményét közölni fogja a Bajai Hírlap.

— **Beiratás a polgári iskolába.** A tanulók a városi polgári iskolába szeptember 1., 2. és 3-án délelőtt 8—11-ig, délután 2—4-ig iratkozhatnak. A felvételi, javító és különbözeti vizsgák augusztus 30-án lesznek.

— **Plébános-Installáció.** Bajai Vojnick Dezsőt, az új szabadkai (rókusi) plébánost vasárnap délelőtt installálták. Az istentiszteleten nagy és áhitatos közönség jelent meg, mely örömmel köszöntötte papját a szószéken. Délben ebéd volt az új plébánosnál, akit számtalan felköszöntőben éltettek.

— **Meggyőgyült.** Néhány nap előtt megírtuk, hogy a szabadkai állomás egyik köteleességét teljesítő alkalmazottját, Szabó Lászlót, a baja—szabadkai vonalon súlyos baleset érte. Az útközök közé került s ezek mellkasát be nyomták. Szabó László erős szervezete azonban kiheverte a bajt, amelyet az orvosok végzettséggel mondtak. A derék fékezés már a javulás útján van.

Ujság(ny)írás Ausztráliában

vagy

Ne hizelegj! — mert „beszerkesztő-üzenik a fejed . . .

— Interjú. —

Az „Első ausztráliai egyesült — és nem egyesült emberek” közös-könyha szövetekezete, mint olyan hivatalos lapjának a „Bfuj-Bfuj”-nak legutóbbi számában a következő szerkesztői üzenet látott napvilágot: „Érdeklődő. Olvastuk. Ne kívánja, hogy a durva izléstelenségnek arra a visszaszártó terére lépünk mi is. Mi a hírlapírást más szempontból ítéljük meg. Ahhoz a legnagyobb mértékű lelki durvaság kell, hogy valakinek a betegségét, testi hibáját pellengezzék ki. Az egyébként csak **hizelgő** segédszerkesztőnkre, ha egyéb hibát nem találnak rajta, minthogy **csoszog.**”

E kitűnő elméleti megszerkesztett szerkesztői üzenet elolvasása után és annak közvetlen hatása alatt én, mint a „Bajai Hírlap”-nak mindenféle hájjal megkent és repülőgéppel is felszerelt legeslegkülös kölmunkatársra, azonnal áttettem riporteri működésem terét az ötdik világrészbe s ott egy függetlenségi pártvezért is megszégyenítő elszántsággal bekopogtattam a temperamentumos — de a látogatás ide-

jében éppen „zeneti — mocsárlázbán” szenvedő segédszerkesztőhöz. S köztünk a következő épületes párbeszéd fejlődött ki:

Én: Ha meg nem sértem mélyen tisztelt segédszerkesztő urat: kezeit csókolom!

Ő (kezeit csókra nyujtja): Oh, csak tessék szép kis lantosom. Nagyon hizelgő reám nézve ez a kézsólok.

Én: Úgy látszik Önre nézve minden hizelgő . . . Egyébként szerkesztőségem nagyon megérdemli ezt a kézsókot.

Ő (móhón): De mennyire megérdemlem! Nagyon sokat dolgoztak az utóbbi időben ezek a csókra-teremtett áldott kis kezecskék.

Én (hízelgeve): Tudom. Olvastam a dolgozatait.

Ő (örömtől ragyogó arccal): Igazán? Olvasta? Valamennyit?

Én Egytől-egyig (Rejtett gunnyal): Az ötletek hasonlatokban gazdag és gondolatud vezércikkeket . . . a szellemeségtől csakugy csöpögő lipiki fűrdő-leveleket és a finoman stílizált szerkesztői üzeneteket . . . Mind, mind!

Ő (olvadékonyan): Látja, kedves lantos és még kedvesebb talpnyaló hegedős! Írádhatatlan munkásságomnak ez az elismerés a legszebb jutalma. Valamint az a körülmény is megnyugvással tölt el, hogy (megjelent dolgozataim dacára) előfizetőink száma alig csökkent 50—60 emberrel . . .

Én (a bámulat meghatottságával): Ez igazán fényes eredmény.

Ő: Fényes? (Az elragadtatás hangján): Fenomenális! (Rövid szünet után): Egyébként mit szól édes lantos és rekedt hangu hegedős, a legutóbbi szerkesztői üzenetemhez?

Én: Nagyon sikerült dolog. Kitűnő *humoral* van megírva . . . De voltaképpen miért is iródt meg az a szerkesztői üzenet?

Ő: Igen egyszerű okból. A helybeli „Anti-kannibalizmus” című mungó-lapban megjelent egy krocki, melyben rólam (képzellej: Rólam!) az volt írva, hogy — csoszogok.

Én (ártatlan arccal): No és ez nem igaz? Ő: (Égy emberevő pillantást vet reám.)

Én (jóakarattal): Látja, látja kedves szerkesztő ur! ahogy én tudom, az említett kifejezés minden bántó célatosság nélkül került a krockiba . . . kár volt ezért azt a (minden humora mellett is) durva hangu szerkesztői üzenetet megereztenni. Pláne akkor, amikor a kifogásolt ártatlan kifejezést máskülönbben hizelgőnek találta magára nézve . . .

Ő (dühösen): Üssön a menykű az ilyen hizelésbe!

Én: No, no, csak ne igazsa magát. Elvégre be kell látnia, hogy a krocki író Önnel szemben nagyon is elnéző volt. Hátha felsorolta volna az Ön összes hibáit?!

Ő (ravaszul hunyorgatva): No azt ugyan nem teszi meg soha, lelkem lantoskám, hamis hangon nyekergő regőském!

Én (magamban): Ez az ausztráliai olyan választékosan beszél, mintha ő írta volna a híres bajai „Tükördarabok”-at . . . (Fennhangon, kiváncsian): És vajjon miért?

Ő (fólyéyesen): Mert . . . mert akkor *melletti* is kellene adniok. Az pedig — ahol annyi az előfizető, mint a „tisztelet” laptránsnál — sok pénzért felemésztené.

Én (alig észrevehető gunnyal): Ebben teljesen igaz van. Erre én nem is gondoltam.

Ő (elbizakodottan, bizonyos önteltséggel sétál föl-alá az alaposan megrágcsált koponyák között): No látja!

Én (gunyos alázatossággal): Ezekután csaku-

gyan el kell ismernem, hogy szerkesztőségem kiváló és tapasztalt újságíró, de . . .

Ő: Nos?

Én (vontatottan): . . . az igazi újságírónak két lezsűkésesebb kelléke mégis hiányzik Önből.

Ő (a fogait vicsgorogva): Mit beszél Ön?! (Rövid, de kínos szünet után): S mi az a két szükséges kellék, ami hiányzik belőlem?

Én (erősen megmarkolva az ajtó kilencsét): A tehetség és az újságírói véna . . .

Ő: (Fogaival hírtelen felém kap.)

Én: (Még idejé korán *felberek*ek a rossz álomból s örömmel konstátalom, hogy ez a kis utazás az ausztráliai szerkesztői üzenet körül, nekem (sőt: Nekem!) egyáltalán nem ártott semmit . . .)

Szög.

Szerkesztői üzenet.

Dr. R. A. Baja. Olvastuk a világ legördinrébb írását, a vasárnap megjelent „Tükördarabok” és fölötté csodáljuk, hogy Önt, kiroli úgy mondják a beavatottak, hogy van érzelme elfordulni a mocsár undorító bűzétől, szóval és betűivel még mindig egyazon táborban van a társadalom és a tisztas újságírás számkivetettjeivel. Pedig — látja — a bécsi „Zeit” és a „Pesti Napló” is — telefoni kérdésünkre — minden közösséget megtagadtak a piszkoló Tükördarabokkal, jöllehat veltük is takarozni próbált a cikkirő, akárcsak éveken át az Ön tisztességes nevével. Pesti Napléktől azt felelték, hogy ők az „Asyl für kotsüchtige und hundsgeime Invalide und Zeitungshyänen.” „Züchtling”-jeivel semmiféle közösséget nem tartanak fön. A Bfujásra vonatkozó kérdéseire ez a válaszuk: 1. Az a bitor szerkesztőség, hol negyvenegyszáma pocskondíazzák a város legtekintélyesebbjeit, a Bfujás névre halgat. Ott az a divat járja, hogy durván, otrombán, lesipuskás-módra nekirotanok minden tisztességes embernek és mikor akad olyan naivul becűletes ember, aki úgy hiszi, hogy ott elégtételt is adnak, akkor a redaktor gyáván meglapul és a szerkesztőségén kívül álló Klaubner Lajost állítja tűzvonalba. 2. Abban a piszkos cikkben — csodálatosmód — igazság is van. Az, hogy a mi újságíró-portánkon egyikünk sem bujik a másik háta mögé, hanem ha valamelyikünknek a másiknak írásáért fenyegetés, vagy támadás éri, úgy akkor van hozzá tisztességérzékünk „zokogás és sápadozás nélkül” kimondani, hogy „az a cikket nem én írtam, hanem más” — (és itt meg is nevezük az illetőt —). 3. Ami az én „vezéri” voltomat illeti a munkapártban, azon ne tessék csodálkozni. Elvégre, ha Valentin Emil pártvezér lehetett Önnéknél, Fodor Karcsi meg újságíró, úgy akkor én, a magam szerény, de tisztességes multjával, lehetek — ugyebár — a munkapártnál vezér újságíró. 4. Bíróság elé küld elégtételt a piszkos cikk és azt hiszi, hogy be fogok neki ugrani. Mintha nem ismerném a pasast, akivel dolgom van. Hisz lesipuskás-módra, orvul támad a betűivel és holtbizonyos, hogy a bíróság előtt első dolga volna latagánál még az is, hogy az írás egyáltalán reám vonatkozott. Különbösen most rajtam a sor tükördarabot tartani az Önök arculata elé. Addig is, mig ezt megteszem, „lantol” és fűtyöl Önökre egyenkint és összesen

Lantos.

A szerkesztésért felelős: SPITZER ZOLTÁN.

Nyilttér.*

BORSZÉKI

az ásványvizek királya, angolkór és vérszegénység ellen páratlan gyógyszer. Mint üdítő és hűsítő ital a legelső minden vizek között

Kapható **ifj. Cserba György**
Baján ::

fűszer és ásványvizet készítőnél, ezenkívül minden kávéházban és vendégházban.

* Az e rovatban közlöttékért nem vállal felelősséget a szerkesztőség.

473/1910. végreh. szám.

Árverési hirdetés.

Alulírott kiköltött végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102 §-a értelmében ezennel közzhírre teszi, hogy a szabadsági kir. bíróságnak 1909. évi Sp. III. 223/3 számú végzése következtében **Dr. Szirmai Vidor** bajai ügyvéd által képviselt **Csatalfai Kiházasítói Társaság** javára 200 kor. tőke, ennek 1907. évi január hó 1. napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 82 kor. 45 fillér perkoltság követelése erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 739 koronára becsült löszerszámokból álló ingóságok nyilvános árverésen eladottnak.

Mely árverésnek a V. 776/1910. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a h. lys. inén, vagyis Baján Kálmán Ferenc u. 21. sz. alatt leendő eszközésére 1910. szeptember hó 9. napjának d. e. 8 órája határidőül kitűzték

és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. c. 107. és 108. §-ai értelmében, készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becserőn aul is el fognak adatni.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. c. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Baján, 1910. évi augusztus hó 7.

Szegő József,

kir. bír. végrehajtó.

A munkásbiztosító pénztár
a főtér, vagy az ipartestület közelében egy hivatalos helyiségnek a k a l m a s
házat keres megvételre.

Bővebbet a pénztár hivatalos helyiségében Attila-utca 8. szám.

Kronsteiner Károly-féle

törvényesen védett viharálló mész

Homlokzat-festékek

50 árnyalatban, kilója 24 fillértől feljebb.

Évizedek óta legjobban bevált és minden utánzatot fölülmul. Egyedül célszerű mázolóanyag még a már színezve volt homlokzatokra is.

Zománc homlokzat festék

eltörülhetetlen, egyszerű behuzással is takar, alapozás nem szükséges, zománckeménységű, csak hideg vízzel keverve is már használható. Fertőtlenítő — méregmentes — Eszményi mázolóanyag belső helyiségekre, még festetlen homlokzatokra, faépítményekre úgy pavilonokra, felszerekre és kerítésekre stb. — **Kapható minden árnyalatban négyzetméterenként 5 fillérbe kerül.**

Mintakönyv és részletes leírást ingyen és bérmentve küld:

Kronsteiner Károly Wien, III. Hauptstrasse 120.

Raktár Baján: **Wagenblatt és Henerári cég**nél

Alapított 1846-ban.

KÖNYV- ZENEMŰ- PAPIR- ÍRÓ-
és
RAJZSZERRAKTÁR

Az 1900. évi
iparkivállításon

aranyéremmel
kitüntetve.

KÖNYVNYOMDAI MŰINTÉZET.
DISZKÖNYVKÖTÉSZET.
A „BAJAI HÍRLAP” kiadóhivatala.

KOLLÁR A. BAJA,

Báró Eötvös-utca 5. sz. a.

Könyvkereskedésben

nagy raktár a legújabb irodalmi termékek-,
dizsművek-, ifjúsági iratok-, képes
könyvek-, imakönyvek, mindennemű
tan- és segédkönyvek-, térképek-,
földgömbök és zeneművekből

Irodai evé- és rajz-
papírok, író- és rajz-
szerek, vonalzott üzleti
könyvek nagy választé-
tkban a legjutányosabb
árakon beszerezhetők.

Bármely bel- és külföldi
hírlapokra és folyóiratokra
előfizetések az eredeti
áron elfogadottnak.

**KÖNYVNYOMDAI
MŰINTÉZETEM**

modern berendezéssel izlésesen állít elő

műveket, folyóiratokat, béli- és la-
kodalmi meghívókat, eljegyzési kár-
tyákat, névjegyeket, számlákat,
levélpapírokat, levélbori-
tékokat, körleveleket,
gyászjelentéseket, árjegyzé-
keket, falragaszokat, stb.
fekete és színes nyomással.
Nagy raktár községi, köz-
igazgatási, ügyvédi és
egyházi nyomtatványokból
Bármilyen könyvnyomdai
munkák a legolcsóbb
áron vétehetnek fel.

Könyvkötészetem

Dizsművek, Folyóiratok,
mindennemű könyvek
egyszerű és díszes bekötésére,
továbbá

képkeretek, (Passepartous)
íróaljazatok, stb.

előállítására van berendezve.